

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΑ ΔΥΟ

ΤΟΥ ΛΟΥΪΤΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

ΟΡΦΑΝΑ

Ἡ Νενέττα ἦταν ἐνὸς χρόνου καὶ λίγων μηνῶν ὅταν ὁ πατέρας της πέθανε, ὁ Νόννο δὲν εἶχε ἀκόμα γεννηθῆ, μὰ ὑπῆρχε κιάλας: τὸν περίμεναν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή. Ναί, ἂν δὲν ἦτανε νάρθη στὸν κόσμο ὁ Νόννο, ἴσως ἢ μικρούλα του μαυιά, ἂν καὶ νέα καὶ ὠμορφη, νὰ μὴ συλλογιζόταν νὰ ξαναπαντρευτῆ. Ἐἴχε τὴν προίκα της καὶ τὰ εἰσοδήματά της τῆς ἔφταναν νὰ ζῆση μέτρια μέσα στὸ σπιτάκι πού τῆς ἄφησε ὁ ἀίτρας της.

Μὰ ἡ ἰδέα ὅτι ἔπρεπε ν' ἀναθρέψη ἓνα παιδί, ἄμαθη ἀπὸ τὸν κόσμο ὅπως ὠμολογοῦσε πὼς ἦταν, χωρὶς ὀδηγὸ καὶ σύμβουλο, χωρὶς συγγενεῖς κοντινοὺς ἢ μακρυνούς, τὴν ἔκανε νὰ δεχτῆ τὴν αἴτησι γάμου ἐνὸς καλοῦ νέου, πού τῆς ὠρκίστηκε πὼς θὰ ἦταν γιὰ τὰ δύο φτωχὰ ὀρφανὰ ὁ στοργικώτερος τῶν πατέρων.

Ἡ Νενέττα ἦταν τριῶν χρόνων πάνω-κάτω κι' ὁ Νόννο ἐνάμιση, ὅταν ἡ μητέρα τους ξαναπαντρεύτηκε.

Εἶχε σκεφτῆ τόσο τὸ Νόννο, ὥστε δὲν εἶχε φανταστῆ ὅτι πιθανόν ν' ἀποκτοῦσε κι' ἄλλα παιδιὰ ἀπὸ τὸ δεύτερο γάμο της. Μὰ δὲν πέρασε οὔτε χρόνος κ' ἡ φτωχὴ μητέρα βρέθηκε σὲ κίνδυνο θανάτου: ἐπρόκειτο νὰ γεννήσῃ δίδυμα. Οἱ γιατροὶ ρώτησαν τότε ποιὸν ἔπρεπε νὰ σώσουν: τὴν μητέρα ἢ τὰ παιδιὰ; Τὴν μητέρα, φυσικά! "Ἐτσι τὰ δύο δίδυμα θυσιάστηκαν. Μὰ ἡ θυσία αὐτὴ δὲν χρησίμευσε τίποτε: ἔπειτ' ἀπὸ ἓνα μῆνα φριχτῶν πόνων, ἡ φτωχὴ μαμὰ πέθανε κι' αὐτὴ ἀπελπισμένη.

Ἡ Νενέττα κι' ὁ Νόννο ἔμειναν ἔτσι ὀρφανὰ κι' ἀπὸ μητέρα, κοντὰ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, πού δὲν ἔξεραν καὶ τὸνομά του, οὔτε τὸ ρόλο πού ἔπαιζε μέσα στὸ σπιτί.

Τ' ὄνομά του, ἂν ἡ Νενέττα κι' ὁ Νόννο ἤθελαν νὰ τὸ μάθουν, ἦταν εὐκόλο νὰ τοὺς τὸ πῆ: Λεγόταν Ἐρμίνιο ντέλ Ντοντσέλλο κ' ἦταν καθηγητῆς τῆς γαλλικῆς στὸ Πολυτεχνεῖον. Μὰ ἂν ἤθελαν νὰ μάθουν τί ἔκανε ἀκόμα μέσα στὸ σπιτί, ὁ καθηγητῆς Ἐρμίνιο ντέλ Ντοντσέλλο, δὲν τὸ ἔξερε πειὰ οὔτε ὁ ἴδιος.

Ἡ γυναῖκα του εἶχε πεθάνει, τὰ δύο μωρὰ του δίδυμα εἶχαν πεθάνει πρὶν γεννηθοῦν, τὸ σπιτί δὲν ἦταν δικό του, ἡ προίκα δὲν ἦταν δική του, τὰ δύο παιδιὰ δὲν ἦσαν δικά του. Τί ἔκανε ἀκόμα ἐκεῖ; Αὐτὸ ρωτοῦσε κι' ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτὸ του. Μὰ, εἰλικρινῶς, μποροῦσε νὰ φύγῃ;

Αὐτὴ τὴν ἐρώτησι ἔκανε, μὲ μάτια κόκκινα ἀπὸ τὰ δάκρυα σὲ ὅλους τοὺς γείτονες πού εἶχαν πλημμυρίσει τὸ σπιτί τὴν ἡμέρα τῆς δυστυχίας του καὶ μιλοῦσαν ἐκεῖ μέσα σὰ νοικοκύρηδες, κηδεμόνες καὶ προστάτες τῶν δύο μικρῶν ὀρφανῶν. Ὁ Ἐρμίνιο θὰ τοὺς ἔδειχνε ἴσως εὐγνωμοσύνη γιὰ ὅλ' αὐτὰ, ἂν ἡ συμπεριφορὰ ὄλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων δὲν τὸν ἔθιγε.

"Ἐξερε πολὺ καλά, ὅτι οἱ ἄνθρωποι συνιθίζου νὰ κρίνουν μονάχα ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι κι' ὅτι ἡ κρίσις πού ἔκαναν γιὰ λογαριασμό του ἦσαν ἐντελῶς ἀδίκες. Τὸ ἐξωτερικὸ του βέβαια δὲν προδιέθετε καθόλου εὐνοϊκὰ τοὺς ἄλλους ἀπέναντί του: ἡ ὑπερβολικὴ ἰσχύνητος τὸν ἔκανε ἀντιπαθητικὸ καὶ ὁ πολὺ μακρὺς λαϊμός του, στὸν ὅποιο ξεχώριζε ἓνα πελώριο μῆλο τοῦ Ἀδάμ, χτυποῦσε μὲ τὶς διαστάσεις του μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀδυναμία. Τὰ μουστάκια

του ἦσαν ἄγρια, ὅπως ἄγρια ἦσαν καὶ τὰ μαλλιά του, πού μαζεύντουσαν σὰν βεντάγια πίσω ἀπ' τ' αὐτιά του. Στὰ μάτια του φοροῦσε γυαλιὰ καὶ στὰ χέρια του βαμβακερὰ γάντια, τὰ ὅποια δὲν ἔθγαζε οὔτε ὅταν ἔκανε μάθημα στὸ Πολυτεχνεῖο. Ἦταν ὅμως εὐγενῆς, καλόβολος, βολικός...

Μὰ σὲ ὅλη τὴ συνοικία, δὲν ἐνοιωθάν τὴν παραμικρὴ συμπόνια, τὸν παραμικρὸ σεβασμὸ πρὸς αὐτὸν, πρὸς τὴ διπλῆ δυστυχία του. "Ὀλος ὁ οἶκος τους πῆγαινε στὰ δύο ὀρφανὰ, γιὰ τὴν τύχη τῶν ὁποίων μιλοῦσαν ὅλοι μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Ὁ πατριός τους θὰ ξαναπαντρευόταν χωρὶς καμμιά ἀμφιβολία καὶ μὲ μιὰ μέγαιρα, ἓναν ἀληθινὸ τύραννο, μὲ τὴν ὁποία θ' ἀποκτοῦσε παιδιὰ, ἓνας Θεὸς ξέρει πόσα!... παιδιὰ, στὰ ὅποια, ἢ Νενέττα κι' ὁ Νόννο θὰ χρησίμευαν γιὰ ὑπηρετές, ὡς τὴν ἡμέρα πού, ἀπὸ τὸ ξύλο καὶ τὴν κακοπέρασι, ἡ Νενέττα στὴν ἀρχή, κι' ὁ Νόννο κατόπιν, θὰ πῆγαιναν νὰ συναντήσουν τὴν μητέρα τους στὸ νεκροταφεῖο.

Ἱερὴ ἀγανάκτησι καὶ ρίγη φρίκης, διέτρεχαν ὅλη τὴ γειτονιά, μονάχα-μ' αὐτὴ τὴ σκέψι. Καὶ γι' αὐτὸ οἱ γείτονες δὲν ἔκαναν ἄλλο παρὰ νὰ φιλοῦν τὰ δύο ὀρφανὰ καὶ νὰ τὰ γεμίζουν μὲ τὰ δάκρυά τους. Τότε ὁ καθηγητῆς Ἐρμίνιο ντέλ Ντοντσέλλο, κάθε πρωὶ πρὶν νὰ πάῃ στὸ μάθημά του, γιὰ νὰ ἐξευμενίσῃ τὴν ἔχθρα τῶν γειτόνων του καὶ νὰ τοὺς δείξῃ τὶς φροντίδες του γιὰ τὰ δύο ὀρφανὰ, ἀφοῦ τὰ ἔπλενε, τὰ χτένιζε, τὰ ἔντυνε καὶ τὸ σιγύριζε καλά, τὰ ἔπαιρνε καθένα ἀπὸ τὸ ἓνα χέρι καὶ τὰ ἐμπιστευόταν πότε στὴ μιὰ οἰκογένεια καὶ πότε στὴν ἄλλη. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ διαλέξῃ.

Ἐννοεῖται ὅτι σὲ καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς οἰκογένειες πού δεχνόντουσαν ἡ μιὰ πιὸ πονετικὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ πού ἐνδιαφερόντουσαν τόσο γιὰ τὸ μελλον τῶν παιδιῶν, ὑπῆρχε μιὰ κοπέλλα τῆς παντρεῖας. Ὀλες αὐτὲς ἢ κοπέλλες, χωρὶς καμμιά ἐξαίρεσι, θὰ ἦσαν γιὰ τὰ δύο ὀρφανὰ, μῆτερες παθητικὰ ἀφωσιωμένες. Ὁ μόνος ὑπουργὸς τύραννος, ἡ μόνη μέγαιρα χωρὶς οἶκτο θὰ ἦταν ἐκεῖνη πού ὁ Ἐρμίνιο ντέλ Ντοντσέλλο θὰ διάλεγε μέσα στὸ σωρὸ γιὰ γυναῖκα του.

Ἦταν μιὰ ἀνάγκη ἀναπότρεπτη. Ὁ Ἐρμίνιο ἔπρεπε νὰ ξαναπαντρευτῆ. Ὀλη ἡ γειτονιά περίμενε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα νὰ τὸ ἀποφασίσῃ αὐτὸ καὶ εἶνε ἀλήθεια, ὅτι κι' ὁ ἴδιος σκεφτόταν στὰ σοβαρὰ ἓνα δεύτερο γάμο.

Τὰ πράγματα δὲν μποροῦσαν νὰ ἐξακολουθήσουν ἔτσι. Ὀλες αὐτὲς ἢ οἰκογένειες πού δεχνόντουσαν μὲ τόσο ζῆλο τὰ παιδιὰ, τὸ ἔκαναν αὐτὸ γιὰ νὰ τὸν πιάσουν στὰ δίχτυα τους, δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβολία σχετικῶς. Ὀπως ἐπίσης δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβολία, ὅτι ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ κἀνὴ πὼς δὲν καταλαβαίνει, θὰ τοῦ ἔκλειναν τὶς πόρτες κατόμουτρα. Καὶ τότε; Πὼς θὰ μποροῦσε ν' ἀσχοληθῆ μόνος του μὲ τὰ μικρὰ; Εἶχε τὸ πρωὶ Πολυτεχνεῖο, ἰδιαιτέρα μαθήματα τὸ ἀπόγευμα, διζωρθώσεις θεμάτων τὸ βράδυ... Νὰ πάρῃ μιὰ ὑπηρετρία; Ἦταν νέος καὶ φλογερός, ἂν κι' ἐξωτερικῶς δὲν φαινότανε καθόλου... Νὰ πάρῃ μιὰ ὑπηρετρία περασμένης ἡλικίας; Μὰ εἶχε παντρευτῆ γιὰτὶ ἡ ἐργενικὴ ζωὴ κ' ἡ ὑποχρεώσεις ν' ἀζητιανεύῃ τὸν ἔρωτα, δὲν τοῦ φαινόταν πειὰ ὅτι ταῖοιαζε μὲ τὴν ἀξιοπρέπειά του ὡς καθηγητοῦ. Καὶ τώρα, μ' αὐτὰ τὰ δύο μικρὰ...

Ἦταν νέος καὶ φλογερός, ἂν κι' ἐξωτερικῶς δὲν φαινότανε καθόλου... Νὰ πάρῃ μιὰ ὑπηρετρία περασμένης ἡλικίας; Μὰ εἶχε παντρευτῆ γιὰτὶ ἡ ἐργενικὴ ζωὴ κ' ἡ ὑποχρεώσεις ν' ἀζητιανεύῃ τὸν ἔρωτα, δὲν τοῦ φαινόταν πειὰ ὅτι ταῖοιαζε μὲ τὴν ἀξιοπρέπειά του ὡς καθηγητοῦ. Καὶ τώρα, μ' αὐτὰ τὰ δύο μικρὰ...

"Ὀχι, στ' ἀλήθεια, ὁ γάμος ἦταν μιὰ ἀνάγκη, μιὰ ἀνάγκη ἀναπότρεπτη...

Ἡ δυσκολία ὅμως

Γὰ ἔπαιρνε τὸ καθένα ἀπὸ τὸ ἓνα χέρι...

της έκλογής, τὸν ἐβαρύνει κάθε μέρα καὶ πὶο πολὺ. Αὐτὸς χροιοζότανε μιὰ γυναῖκα καὶ καθημερινῶς τὴν παρουσιαζόντουσαν δέκα, δώδεκα, δεκαπέντε, εἴκοσι ὑποψήφιος, πὶο ἀνυπόμονες ἢ μὲν ἀπὸ τὶς δέ!

Ἦταν, βλέπετε, πρώτης τάξεως γαμπρός. Ἦταν βέβαια γῆρος, μὰ δὲν εἶχε προφτάσει κὰν νὰ ζήσει παντρεμένος. Εἶχε βέβαια δυὸ παιδιά, μὰ δὲν ἦσαν δικά του. Τὸ σπίτι, μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεως τῶν παιδιῶν, πού ἦσαν τόσο μικρὰ ἀκόμα, τοῦ ἀνῆκε... Σ' αὐτὸν ἐπίσης ἀνῆκαν καὶ τὰ εἰσοδήματα τῆς προίκας. Καὶ μὲ τὸ μισθὸ του ὡς καθηγητοῦ, θὰ μπορούσε νὰ δημιουργήσει ἕνα πρώτης τάξεως νοικοκυριό.

Ὅλες ἡ μητέρες, ὅλες ἡ νέες κοπέλλες τῆς συνοικίας, τὰ εἶχαν λογαριάσει καλὰ αὐτά. Μὰ ὁ Ἑρμίνιο ντὲλ Ντοντσέλλο ἦταν βέβαιος πὼς ἡ ζωὴ του θὰ γινόταν μιὰ κόλασις, ἂν ἔκανε τὴν ἐκλογή του στὴ γειτονιά.

Φοβόταν, προπάντων, καὶ ὄχι χωρὶς λόγο, τὶς πεθερές. Τὶς πεθερά, π. χ. θὰ γινόταν ἡ κ. Νίνφα, τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ, πού μαζὺ μὲ τὴν κόρη τῆς τὴν Ρομίλντα καὶ τὸ γυιό τῆς τὸν Τοτό, τοῦ προσέφεραν τώρα τόσες ἐκδηλώσεις;

Πήγαιναν στὸ σπίτι του κ' οἱ τρεῖς, σχεδὸν κάθε πρωί, νὰ τοῦ πάρουν τὰ παιδιά γιὰ νὰ μὴν τὰ πάη ἄλλοῦ. «Δόστε μας τοὺλάχιστον τὸ ἕνα! τοῦ ἔλεγαν. Δόστε μας εἴτε τὴ Νενέττα!... Εἴτε τὸ Νόννο!... ὦ! δόστε μας τὴ Νενέττα... τὴν ἀγαπημένη μας μικρούλα!... ὦ! δόστε μας καὶ τὸ Νόννο, τὸ λατρευτὸ μας ἀγγελουδί!...» καὶ τί φιλήματα, καὶ τί καραμέλλες καὶ τί ἀτελείωτα χὰδια!...

Ὁ Ἑρμίνιο δὲν ἤξερε πὼς ν' ἀμυνθῆ. Χαμογελοῦσε πολὺ στενοχωρημένος. Γύριζε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, γύριζε ἀπὸ τὸ ἄλλο... Ἐφερνε τὰ δυὸ γαντυφορεμένα χέρια του στὴν καρδιά του καὶ στριφογύριζε τὸ λαιμὸ του σὰν πελαργός.

— Ἀγαπητὴ κυρία... Ἀγαπητὴ δεσποινίς... τραύλιζε. Φοβάμαι μήπως καταχρῶμαι τῆς καλωσύνης... Δὲν θὰ ἤθελα...

— Τί λέτε; Τί λέτε, κύριε καθηγητά; Μπορεῖτε νὰ εἰσθε βέβαιος ὅτι σὲ κανένα ἄλλο σπίτι δὲν θὰ εἶνε τόσο καλὰ ὅσο στὸ δικό μας! Ὁ Ρομίλντα, ξέρετε, εἶνε ξετρελλαμένη μὲ τὰ δυὸ αὐτὰ ἀγγελουδία...

Στὸ τέλος ὁ Ἑρμίνιο ἀναγκαζόταν νὰ ὑποκύπτει καὶ ἔφευγε γιὰ τὸ Πολυτεχνεῖο. Μὰ ἐνῶ δίδασκε αὐτὸς τὸ μάθημά του, τί διδασκαλία ἔκαναν οἱ γείτονες στὴ Νενέττα καὶ στὸ Νόννο;... Μὲ πόσες ὑποψίες, μὲ πόσους φόβους, μὲ ποιά μίση γέμιζαν τὰ κεφαλάκια τους.

Ἀπὸ τώρα ἡ Νενέττα, πού εἶχε γίνει παιὰ μιὰ ὠμορφὴ κούκλα, παχουλή, καπριτσόζα, μὲ λακκουβίτσες στὰ μάγουλα, μὲ στόμα σὰν καρδιά, μὲ μάτια λαμπρὰ καὶ πονηρά, ἡ Νενέττα λοιπὸν ἀκούγοντας τὶς γειτόνισσες νὰ τῆς λένε καὶ νὰ τῆς ξαναλένε γιὰ τὴ μητριά πού θὰ παντρευόταν ὁ πατριός της, γιὰ τὸ ξύλο πού θάδινε σ' αὐτὰ καὶ τὸν ἀδελφὸ της, ἀνωρθωνόταν, καὶ σφίγγοντας τὴ μικρὴ τῆς γροθιά, φώναζε:

— Κι' ἐγὼ θὰ τὴ σκοτώσω!...

Ἡ γειτόνισσες τὴ γέμιζαν τότε φιλήματα καὶ χὰδια καὶ ἔλεγαν:

— ὦ! ἡ ἀγαπημένη μικρούλα! Τὸ ἀγγελουδί μας! Ναι, χρυσό μου, ἔχεις δίκιο... Ξέρεις, ὅλα εἶνε δικά σου. Τὸ σπίτι καὶ ἡ προίκα τῆς μαμᾶς σου... Πρέπει νὰ ὑπερασπιστῆς τὸν ἀδελφὸ σου!... Κι' ἔννοια σου! Εἶμαστε κ' ἐμεῖς ἐδῶ νὰ σὲ βοηθήσουμε...

Τότε κι' ὁ Νόννο, πού ἔμοιαζε μὲ μπαλονάκι, γύριζε στὴν ἀδελφή του καὶ τῆς ἔλεγε:

— Ναι, νὰ τὴ σκοτώσης!...

* * *

Ὁ Ἑρμίνιο ντὲλ Ντοντσέλλο ἀντελήφθη γρήγορα τ' ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς διδασκαλίας, καὶ γι' αὐτό, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνον δισταγμῶν, διάλεξε μιὰ κοπέλλα προχωρημένη στὰ χρόνια, τὴν Κατερίνα, ἀνηψιά ἐνὸς ἐφημερίου, τὴν παντρεύτηκε καὶ τὴν ἔμπασε στὸ σπίτι του.

Ἡ Κατερίνα ἦταν μιὰ ἀγαθὴ γυναῖκα θεοφοβούμενη. Μὰ, κάθε πρωί, ὁ Ἑρμίνιο, πρὶν φύγει, τῆς ἔλεγε:

— Ἀγαπητὴ μου Κατερίνα, σὲ παρακαλῶ... Ξέρω πόσο εἶσαι γλυκειά. Μὰ φρόντισε μὲ κάθε τρόπο νὰ μὴ δώσης καμμιά ἀφορμὴ σ' αὐτὲς τὶς ἔχιδνες νὰ χύσουν τὸ δηλητήριό τους. Φρόντισε μὲ

κάθε θυσία νὰ μὴ φωνάξουν καὶ νὰ μὴ κλάψουν τὰ δυὸ αὐτὰ ἀγγελουδία...

Γιὸλὺ καλὲς ἡ συστάσεις αὐτές. Μὰ, ὅταν ἡ Νενέττα εἶχε τὰ μαλλιά της μπερδεμένα δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς τὰ χτενίσῃ; Ἡ ὅταν ὁ λιχουδὴς Νόννο εἶχε τὸ στόμα του, ὅπως καὶ τὰ γονατὰ του βρώμικα δὲν ἔπρεπε νὰ τοῦ πλύνῃ ἡ Κατερίνα;

— Νενέττα, ἀγάπη μου, τῆς ἔλεγε, ἔλα δῶ νὰ σὲ χτενίσω!

Καὶ ἡ Νενέττα, χτυπώντας τὸ πόδι της, ἀπαντοῦσε:

— Δὲν θέλω νὰ μὲ χτενίσῃς!

— Νόννο, ἔλα δῶ, χρυσό μου, νὰ σὲ πλύνω...

Κι' ὁ Νόννο, μιμούμενος τὴν ἀδελφή του ἀδέξια, ἀπαντοῦσε:

— Ὅχι πλύσιμο!... Ὅχι πλύσιμο!...

Κι' ἂν ἡ Κατερίνα ἔκανε νὰ τὰ ζυγώσει, ἔβγαζαν κάτι φωνές, ἰκανὲς ν' ἀναστατώσουν ὅλη τὴν πόλι...

Κ' οἱ γείτονες ἀκούγοντάς τες, ἔλεγαν:

— Νὰ τὰ βασανιστήρια ἀρχίζουν... ὦ! τὰ φτωχὰ ὄρφανά!...

Θεὲ εὐσπλαχνικέ, δὲν τ' ἀκούεις; Δὲν τ' ἀκούεις; Μὰ τί τοὺς κάνει αὐτὴ ἡ μέγαιρα; Ξερριζώνει τὰ μαλλιά τῆς μεγάλης!... Θεὲ μου!... Ἀκούτε τί μπάτσους δίνει στὸ μικρό; Θεὲ μου, εὐσπλαχνίσου, δυὸ μικρὰ κι' ἄθωρα ὄρφανά!

Ἐννοεῖται ὅτι ἂν ἡ Κατερίνα, γιὰ νὰ μὴ τὰ κἀν νὰ φωνάξουν, ἄφηνε τὴν Νενέττα ἀχτένιστη καὶ τὸ Νόννο βρώμικο, οἱ γείτονες ἔλεγαν πάλι:

— Κυττάχτε τὰ δυὸ αὐτὰ ἀγγελουδία πὼς κατάντησαν. Ἡ Νενέττα μοιάζει μὲ σκύλλα χωρὶς ἀφέντη κι' ὁ Νόννο μὲ γουρῶνι!

Συχνά, τὸ πρωί, ἡ Νενέττα τὸ ἔσκαζε ἀπὸ τὸ σπίτι, φορῶντας μόνο τὴ νυχτερινὴ πουκαμῖσα της καὶ ξυπόλυτη. Καθόταν στὴ σκάλα, μπροστὰ στὴν πόρτα, σταύρωνε τὰ πόδια της καὶ κουινώντας τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ ρίξῃ πίσω τὶς ἀνυπόταχτες μπουκλές της, φώναζε σ' ὅλους τοὺς διαβάτες.

— Εἶμαι τιμωρία!

Μιὰ στιγμὴ κατόπιν, κατέβαινε πίσω της κι' ὁ Νόννο, μὲ τὴν πουκαμῖσα του καὶ ξυπόλυτος κι' αὐτός, κρατώντας ἀπὸ τὸ χερουῖλι τὸ μικρὸ δοχεῖο του. Τὸ ἔβαζε πλάι στὴν ἀδελφή του, καθόταν ἐπάνω καὶ τραύλιζε μ' ὅλη του τὴ σοβαρότητα:

— Εἶμαι τιμωρία!

Ὁλόγυρά τους ἀμέσως ὑψωνόντουσαν ἡ φωνὲς τοῦ οἴκου καὶ τῆς ἀγανακτήσεως τῶν γειτόνων...

— Νὰ τα γυμνά τώρα!... Τί θαρραλότης, μὲ τέτοιο κρῦο! Μὰ αὐτὰ θ' ἀρπάξουν κανένα βρογχίτη, καμμιά πνευμονία καὶ θὰ πεθάνουν! Πὼς ὁ Θεὸς ἀνέχεται τέτοια πράγματα!... Αὐτὴ ἡ μέγαιρα θέλει νὰ τὰ ξεκάνῃ!...

Καὶ μιὰ ἀγία, ἔπειτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ, θάχανε τὴν ὑπομονή της. Ἡ φτωχὴ Κατερίνα ἔνοιωθε τὸ αἷμα της ν' ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι της, ὄχι μόνο γιὰ τὴν προσβολὴ πού τῆς ἔκανε, μὰ κι' ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσι πού ἔνοιωθε, βλέποντας τὴ μικρὴ Νενέττα, τὴν τόσο γοητευτικὴ νὰ γίνετα μιὰ διαβόλισσα ἀδιάντροπη, πού δὲν σεβότανε κανένα.

— Τὸ σπίτι εἶνε δικό μου! Ἡ προίκα εἶνε δική μου! φώναζε.

Ἰησοῦ Χριστέ, ἡ προίκα! Ἐνα παιδάκι: τόσο δά, νὰ οὐρλιάζῃ, νὰ σφιγγῇ τὶς γροθιές του καὶ νὰ χτυπάῃ τὰ πόδια του γιὰ τὴν προίκα του!

Ἦταν πολὺ φυσικό, ἔπειτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ, ὁ καθηγητὴς Ἑρμίνιο ντὲλ Ντοντσέλλο, σὲ λίγους μῆνες μέσα, νὰ γένηται κατὰ δέκα χρόνια!

Κύτταζε τὴ γυναῖκα του πού ἔκλαιγε μ' ἀπελπισία καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ σ' αὐτοὺς τοὺς μικροὺς μανιασμένους δαίμονες...

Τὶ νὰ πῇ ἄλλωστε στὴν κατάσταση πού ἦταν; Ἐνοιωθε τὸν ἑαυτὸ του ἄρρωστο... Καὶ ἦταν βέβαιος πὼς θὰ πέθαινε, γιὰτὶ ἤξερε ὅτι μιὰ κακὴ μοῖρα συνώδευε αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιά.

Ὁ πατέρας τους εἶχε πεθάνει. Ἡ μητέρα τους εἶχε ξαναπαντρευτῆ γι' αὐτὰ καὶ εἶχε πεθάνει κι' αὐτὴ. Τώρα ἦταν ἡ δικὴ του σειρά...

Ὁ καθηγητὴς Ἑρμίνιο ντὲλ Ντοντσέλλο ἦταν βαθειὰ πεπεισμένος γι' αὐτό...

Ἦταν ἡ σειρά του...

Αὔριο, ἡ χήρα του, ἡ φτωχὴ Κατερίνα, γιὰ νὰ δώσῃ στὴ Νενέττα καὶ στὸν Νόννο, ἕναν ὄδηγό, ἕνα προσάτη, θὰ ξαναπαν...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 45)

— Εἶμαι τιμωρία!...

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 17)

φως μᾶς καθυσύχασε καθώς και ἡ συντροφιά τῶν τριῶν ἀστυφυλάκων. Τὸς ὠδήγησα ὅλους ὡς τὸ μικρὸ δωμάτιο τῆς σκάλας, ἐκεῖ ἐμπρὸς ἀκριβῶς πού εἶχε ἐξαφανισθῆ ἡ ὄπτασια. Μὲ ἀόριστη τρεμούλα ἀνοιξα τὴν πόρτα καὶ μπήκαμε ὅλοι μαζί... Ἀλλὰ τιποτα τὸ ἀλλόκοτο δὲν εἶδαμε. Μονάχα μερικά παληὰ ἐπιπλα, σκονισμένα, θρισκόντουσαν σὲ μιὰ γωνιά. Ντροπιασμένος, ἀλλὰ καὶ πεισμαμένος κρυφά — γιὰ τὴ δυσπιστία τῶν συντρόφων μου — ἀρχισα νὰ τραυλιζῶ διάφορες διαβεβαιώσεις καὶ δικαιολογίες...

— Ὁ κύριος ἔχει δίκαιο! φώναξε τότε ἀξαφνα, ἕνας ἀπ' τοὺς ἀστυφύλακας. Κατὶ ἀλλόκοτο συμβαίνει, ἐδῶ μέσα... Νοιώθω μιὰ βαρειά μυρωδιά, πού δὲν μοιάζει μὲ μυρωδιά μουχλιασμένης καὶ κατάκλειστης ἀποθήκης!

Πραγματικῶς, κάτι σάν μυρωδιά τάφου κι' ἀποσυνθέσεως πτώματος, σκορπιζόταν ἐκεῖ μέσα καὶ μᾶς ζάλιζε. Ψάχνοντας διαρκῶς μὲ τὰ φανάρια μας, ἀντικρύσαμε τὸν τοῖχο — σὲ μιὰ πλευρὰ τοῦ δωματίου — ὑγρὸν ἀκόμα, σάν καινουργιοχτισμένον. Τὸν χτυπήσαμε δυνατά, καὶ ὁ ἦχος ἀκούστηκε ὑπόκωφος σάν νὰ ὑπῆρχε κάτι τὸ ἀδειο, πίσω ἀπὸ αὐτὸν τὸν τοῖχο!...

Μισὴ ὥρα ἀργότερα ἐκλήθησαν ἀπ' τὴν Ἀστυνομία δυὸ ἐργάτες μὲ τὶς σκαπάνες τους καὶ γκρέμισαν αὐτὸν τὸν περιεργό τοῖχο. Μιὰ φριχτὴ ὄσμη πτώματος σὲ τελεία ἀποσύνθεσι πειά, μᾶς ἐπνίξε. Κι' ἀνατριχιασμένοι, λουσιμένοι σὲ ἰδρωτὰ τρόμου καὶ ἀγωνίας ἀντικρύσαμε χάμω στὰ σανίδια τὸ πτώμα μιᾶς νεαρῆς καὶ ξανθῆς γυναίκας!

Ἦταν, ἡ δῆθεν μυστηριωδῶς ἐξαφανισμένη ἀπὸ καιρὸ σύζυγος τοῦ πρώην ἰδιοκτῆτου τοῦ σπιτιοῦ. Ἀγαπώντας μιὰ ἄλλη ὁ θηριώδης αὐτὸς σύζυγος καὶ θέλοντας νὰ ξεφορτωθῆ τὴν ἀτυχή γυναῖκα του, τὴ δηλητηρίασε κρυφά...

Κατόπιν, γιὰ νὰ κρύψῃ τὸ ἐγκλημά του, ἀνέβασε τὸ πτώμα τῆς σὲ μιὰ γωνιά τῆς μικρῆς ἀποθήκης καὶ τὸ ἔκρυψε, χιτίζοντας ἕναν δευτερόν τοῖχο μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀποθήκη!

Ὁ πρωτότυπος τάφος αὐτὸς, σφράγισε μέσα του τὸ φριχτὸ μυστικὸ θαυμάσια. Ἡ ὄσμη τοῦ πτώματος, ἡ τόσο ἄλλωστε ἀόριστη, χανόταν ὀλότελα μέσα στὴν ὄσμη τῆς μούχλας τοῦ διαρκῶς κλειστοῦ, κι' ἀνηλίου αὐτοῦ δωματίου. Σίγα-σιγά κατόπιν βᾶσθνε τελείως ἡ ὄσμη αὐτή, χωρὶς κανέναν ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἀνυποψιάστους ν' ἀντιληφθῆ κάτι ἐν τῷ μεταξῷ. Κι' ἔτσι τὸ ἐγκλημα θὰ ἔμενε μυστικὸ γιὰ πάντα, ἀν' ἡ Μάρθα κι' ἐγὼ δὲν βλέπαμε τὸ φάντασμα τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου θύματος!

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ ἴδιο ἐκεῖνο πρωί, ὁ πρώην ἰδιοκτῆτης τοῦ σπιτιοῦ συνελήφθη ἀμέσως. Ὡδηγήθηκε μπρὸς στὸ πτώμα τοῦ θύματός του, καὶ ἡ ταραχὴ πού ἐνοιωσε, τὸν πρόδωσε ἀμέσως, καὶ ὠμολόγησε τὸ φριχτὸ κακούργημά του!

Ἡ ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΖΑΝΕΤΤΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 40)

Ροσμὸρ! Πῶς ἤξερε νὰ περιποιηθῆ τὶς γυναῖκες!... Πῆρε τὸ καλάθι μὲ τὰ μῶβ ἐξωτικὰ λουλούδια, τὸ ἀφήσε πάνω στὸ τραπέζι κι' ἐπειτα περιεργῆ, ἄρπαξε τὸ γράμμα πού θρισκόταν ἀνάμεσα στὰ ὄρχοειδή. Μὰ ξαφνικά, ἐνοιωσε ἕναν παράξενο τρόμο! Πόσο λεπτὸς ἦταν ὁ φάκελλος! Τί εἶχε ἀρά γε μέσα; Ἡ Ζανέττα δίστασε νὰ τὸν ἀνοίξῃ. Ἀρχισε νὰ χαιδεύῃ ἐνα-ενα τὰ μῶβ λουλούδια, βυθισμένη στὶς σκέψεις τῆς. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ φάκελλο ἦταν κλεισμένη ἡ καινούργια τῆς ζωὴ, ἡ εὐτυχία...

Ἀπότομα, μὲ μιὰ ἄγρια χαρὰ, τὸν ἀνοίξε καὶ δὲν θρῆκε μέσα τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν κάρτα τοῦ Ζοζέφ Ροσμὸρ μ' αὐτὲς τὶς λέξεις: «Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς ἀλησμόνητες ὥρες πού πέρασα μαζί σου...»

Ἡ Ζανέττα, ἀφηρημένη, ἀρχισε νὰ μετράῃ τὰ λουλούδια: ἦσαν πενήντα! Θεὲ μου!... Πενήντα πανάκριθα λουλούδια! Θὰ κόστιζαν περισσότερο ἀπὸ δυὸ χιλιάδες φράγκα!...

Καὶ τότε, κάθισε μπροστὰ στὸ τραπέζι τῆς, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό τῆς μέσα στὰ χέρια τῆς καὶ ἀρχισε νὰ κλαίῃ, μὲ λυγμούς, σάν ἕνα μικρὸ κοριτσάκι πού εἶχε ἀπορριφθῆ στὶς ἐξετάσεις.

Ἡ θυσία τῆς ἦταν ἀνώφελη. Μ' ἐκεῖνα τὰ ἐξωτικὰ λουλούδια πού εἶχαν ἕνα τόσο πένθιμο χρῶμα, δὲν μποροῦσε ἀλλοίμονο νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη τῆς, καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ στὴ μητέρα τῆς, στὴ Νορμανδία...

Εἶχε πάρει ἕναν ἄσχημο δρόμο.

Κι' ἔπρεπε τώρα νὰ τραβῆξῃ ἐμπρὸς, ὡς τὴν εὐτυχία ἢ τὸν θάνατο!...

ΝΑΤΑΛΙΑ ΠΙΛΕΝΚΟ

ΤΑ ΔΥΟ ΟΡΦΑΝΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 27)

τρευτῆ καὶ θὰ πεθάνῃ μὲ τὴν σειρά τῆς. Ὁ δεύτερος σύζυγός τῆς θ' ἀναγκασθῆ νὰ ξαναπαντρευθῆ κι' αὐτὸς, κι' ἔτσι, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο, μιὰ ἀτελείωτη σειρά θετῶν πατέρων καὶ μητέρων θὰ διασχίσουν αὐτὸ τὸ σπιτι.

Τὴν ἀπόδειξι τῶν συλλογισμῶν του αὐτῶν τὴν εὗρισκε στὸ γεγονός, ὅτι διαρκῶς ἐνοιώθε χειρότερα τὸν ἑαυτὸ του.

Ἦταν ἡ μοῖρα... δὲν μποροῦσε λοιπὸν οὔτε τίποτε νὰ πῆ, οὔτε τίποτε νὰ κάμῃ...

Ἡ γυναῖκα του, βλέποντας ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ θγάλλῃ μὲ κανένα τρόπο τὴν ἔμμοιη ἰδέα πού τὸν βασάνιζε, πῆγε καὶ συμβουλευτήκε τὸν θεῖο τῆς, τὸν ἐφημέριο. Ὁ ἱερεὺς τῆς συνέστησε νὰ κάμῃ τὸ καθῆκον τῆς, ὅπως τῆς τὸ ὑπαγόρευε ἡ συνειδήσί τῆς, χωρὶς νὰ διη προσοχὴ στὶς ἀτιμίες τῶν κακῶν ἀνθρώπων. Ἄν δὲν συμμόρφωνε μὲ τὴν καλωσύνη τὰ δυὸ παιδιὰ, εἶχε καθῆκον νὰ καταφύγῃ στὴ βία.

Ἡ συμβουλή ἦταν φρόνιμη, μὰ ἀλλοίμονο! δὲν εἶχε ἄλλο ἀποτέλεσμα παρὰ νὰ ἐπισπεύσῃ τὸν θάνατο τοῦ φτωχοῦ καθηγητοῦ.

τὴν πρώτη φορὰ πού ἡ Κατερίνα ἐφάρμοσε αὐτὴν τὴν συμβουλή καὶ τὶς ἔβρεξε λίγο τῆς Νενέττας καὶ τοῦ Νόνου, ὁ Ἑρμίνιο ντὲ Ντοντζέλλο, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ Πολυτεχνεῖο, εἶδε νὰ ὀρμάῃ ἐπάνω του, ὁ Ἰστός, ὁ γυιὸς τῆς κ. Νίνφα, ἀκολουθούμενος ἀπ' ὅλες τὶς γειτόνισσες πού μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα πρὸς τοὺς οὐρανὸ, εὐχλιάζαν ὅσο μποροῦσε περισσότερο ἢ καθεμίᾳ.

Ἡ γυναῖκα του εἶχε ἀναγκασθῆ νὰ ταμπουρωθῆ μέσα στὸ σπιτι. Ὑπῆρχαν μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ἀστυφύλακες καὶ καραμπινιέροι.

Ὅλη ἡ γειτονιά εἶχε ὑπογράψῃ μιὰ ἀναφορὰ πρὸς τὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῆ ἐναντίον τῶν θηριωδιῶν τῶν ὁποίων τὰ δυὸ ὄρφανὰ ἦσαν τὰ θύματα.

Ἡ ντροπὴ καὶ ἡ στενοχώριες ἐνός τέτοιου σκανδάλου, ἡ λύσσα τὴν ὀπκία ὁ Ἑρμίνιο αἰσθάνθηκε γιὰ μιὰ τόσο μεγάλη ἀδικία, ἔκαναν τὴν χολὴ του νὰ σπάσῃ καὶ τὸν ἔφεραν στὴν ἐπιθανάτιο ἀγωνία.

Πρὶν κλείσῃ τὰ μάτια του γιὰ πάντα, κάλεσε τὴ γυναῖκα του κοντὰ του καὶ τῆς εἶπε μὲ φωνὴ σβυσμένη:

— Κατερίνα, θέλεις μιὰ συμβουλή; Παντρέψου αὐτὸν τὸν Τοτό, τὸ γυιὸ τῆς κ. Νίνφα, ἀγαπημένη μου... Μὴ φοβάσαι, δὲν θ' ἀργήσῃς νάρθῃς νὰ μὲ συναντήσῃς καὶ θὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ τὰ ξεμπλέξῃ μόνος του μαζί μὲ μιὰ ἄλλη γυναῖκα... μαζί μ' αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιὰ... Μείνε ἡσυχῆ... Δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ πεθάνῃ κι' αὐτὸς...

Καὶ ξεψύχησε...

Ἡ Νενέττα κι' ὁ Νόνου, εἶχαν βρεῖ στὸ σπιτι τῆς γειτόνισσας πού τὰ φύλαγε, μιὰ γάτα κι' ἕνα παπαγάλου θαλαμωμένο. Ἐπαιζαν μέσα στὴν εὐτυχία τους καὶ στὴν ἀγνοιά τους.

— Ψιφίνα, θὰ σὲ πνίξω... ἔλεγε ἡ Νενέττα...

Καὶ ὁ Νόνου, γυρίζοντας πρὸς αὐτὴν τραυλιζε.

— Πνίχ' τὴν!... Πνίχ' τὴν!...

ΛΟΥΙΖΑ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

Ἡ ΜΑΡΘΑ ΕΓΚΕΡΘ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 32)

Ἡ Μάρθα εἶχε παντρευτῆ ἐντωμεταξὺ τὸν Κεπούρα. Στὴν ἀρχὴ μοῦ ἔκανε λίγα μούτρα, γιὰτὶ εἶχα τολμήσῃ νὰ γράψω γιὰ τὸ σύζυγό τῆς ἕνα ἄρθρο πού δὲν ἦταν ἀποκλειστικὰ γεμάτο διθυράμβους.

— Ἐγραψα γι' αὐτὸν πράγματα πού καὶ σεῖς τὰ σκεφτόσαστε πρὶν τὸν παντρευθῆτε τῆς εἶπα γιὰ νὰ δικαιολογηθῶ.

— Ἄ! καλὰ! μοῦ ἀπάντησε, γιὰτὶ τὰ λίγα γαλλικά πού ἔβρεξε τὴν ἔκαναν νὰ νομίσῃ τὰ λόγια μου γιὰ μιὰ αἴτησι συγγνώμης.

Ἡ Μάρθα ἦταν τώρα μιὰ «σούπερ στάρ». Ὅλο τὸ στούντιο λύγιζε μπρὸς στὴ θέλησί τῆς. Ἐξασκοῦσε σὲ ὅλους καὶ σὲ ὅλα, μὲ τὸ ἀξιολάτρευτο χαμόγελό τῆς, μιὰ δικτατορία ἀπόλυτη. Σύμφωνα μὲ τὸ λαμπρὸ συμβόλαιό τῆς, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διαλέγῃ τὸν σκηνοθέτη τῆς, τοὺς ἠθοποιούς, πού θὰ ἐπαιζαν μαζί τῆς, τὸ ἔργο στὸ ὁποῖο θάπαιζε, — τὸν ὀπερατέρ, ὅλα, ὅλα... κι' αὐτοὺς τοὺς ἠλεκτρολόγους ἀκόμα!

Ἡ καλὴ τῆς μαμά, πιστὴ στὴ θέσι τῆς, ἦταν πάντα ἐκεῖ. Μὰ ἡ οἰκογένεια εἶχε μεγαλώσει, κατὰ μιὰ θεία, μιὰ ἀδελφή, ἕνα μικρὸ ἐξάδελφο, μιὰ μεγάλη ἀνηψιά, τὸν μνηστῆρα τῆς ἀνηψιάς κι' ὅλοι αὐτοί, ὅταν θράδουαζε, ἔδιναν σάν εἰδικοί τὴ γνώμη τους γιὰ τὴν ἐργασία τῆς ἡμέρας. Γιὰτὶ ἡ τρυφερὴ καὶ πονετικὴ Μάρθα δὲν ξεχνάει τοὺς δικούς τῆς στὴν εὐτυχία τῆς.

Τώρα ἡ Μάρθα ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ.

Ἄς εὐχηθούμε νὰ τὴν ἀπογοητεύσῃ λίγο ὁ νέος κόσμος, γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ γρήγορα πρὸς μεγάλη χαρὰ τῶν εὐρωπαϊῶν θαυμαστῶν τῆς.